

МОМИЧЕ ОТ КАЛЕНДАРА

ТРЕТА ЧАСТ

Одри Карлан

Превод от английски език Гергана Дечева

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Girl #3: July, August, September*

Copyright © 2015 Waterhouse Press, LLC

All rights reserved.

Превод Гергана Дечева

Редактор Ина Тодорова

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2017

Тираж: 1200 бр.

ISBN 978-954-27-2082-9

Юли

Роза Маканълти

Месец юли е посветен на теб, моя
пуерториканска принцесо. Благодаря ти,
че се постара да предадеш езика и културата
на Пуерто Рико по достоверен и истински начин.
Благодаря ти, че си един невероятен човек в моя
екип и сред моите сътрудници, но най-вече ти
благодаря за това, че си моя приятелка.

ЦЕЛУВАМ ТЕ, ангелче.

Август

Кейти Маклиън Бейл

Август е месец в твоя чест. Ти ме потърси в море
от непознати и ми предложи приятелството си,
усмивката си и палавото си чувство за хумор.
Никога няма да забравя как направи първата ми
среща с колегите ми невероятна.
И никога няма да забравя... теб.

Септември

Керън Рома

Септември е посветен на теб, моя австралийска приятелко. Винаги си била искрена в рецензиите си – независимо дали си част от историята или не. И никога не си преставала да ме подкрепяш.

Смятам, че твоята конструктивната критика ме кара да работя по-усилено и да се старая повече. Ти ме правиш по-добра.

Благодаря ти, ангелче.

70m

ГЛАВА ЕДНО

Руса. Сини очи. Висока. Божествена.

Исусе! Вселената ми се присмиваше, докато стоях вцепенена като пън и оглеждах от главата до петите жената с вид на скъпо платен модел. Мина ми през ума, че може да мине за сестра на божествено красивата Рейчъл. Перфектната, съвършената сестра. А аз си мислех, че Рейчъл е най-божественото женско създание. Не. Напълно бях грешала.

Жената беше облежната на лъскаво черно „Порше Бокстър“ и изглеждаше или нетърпелива, или крайно изнервена. Пръстите ѝ почукваха ритмично по табелка с негово име, която държеше вдигната пред гърдите си. Местеше тялото си ту върху единия непоносимо висок ток, ту върху другия, с което доста неделикатно намекуваше, че няма търпение да се махне от тук. Това подскачане от крак на крак само добавяше към гнева, който се изливаше от тялото ѝ на вълни. Но пък може и да беше от жегата в Маями. Господи, каква адска жегата, задушаваша и влажна, и въпреки това тази жена изглеждаше като изскочила от рок видео. Скини джинси, толкова тесни, че можех да видя всяка извивка на тялото ѝ, дори най-интимните. Лигите ми потекоха по потника ѝ – целият в монограми, разгънати върху чифт големи цици, които сякаш говореха с човешки глас: „Прегърни ме и умри!“. На деликатния ѝ гладък врат висяха поне десет колиета, синджирчета и герданчета с топче-

та в различни цветове и форми. Прическата ѝ беше като на рок звезда – прибрана назад в сложни извивки, комбинирани със свободно пуснати кичури.

След като я огледах добре в рамките на... предполагам минути, тя фокусира сините си очи върху мен. От устните ѝ излезе нещо като досадна въздишка на облекчение, метна табелката с името ми в колата и бавно тръгна към мен. Огледа черната ми пусната коса, лятната рокля, която бях избрала за днес, и обикновените кецове.

– Тая няма да я бъде – поклати глава още по-нервно и някак уморено. – Давай, бързо. Времето е пари – вече вървеше към колата и ми говореше през рамо. Багажникът се отвори и тя метна куфара ми вътре.

– Аз съм Миа, между другото – казах и подадох ръка да се здрависаме. Тя бутна чифт слънчеви очила тип бърбек пред очите си и после ме огледа над тях.

– Знам коя си. Нали аз те избрах. – Тонът ѝ беше леко грубоват и неприветлив и вече палеше колата и натискаше газта, без дори да изчака да си сложа колана. Тялото ми отскочи напред и се наложи да се хвана за облицованото с мека кожа табло.

– Да не би да съм те ядосала с нещо? – нагласих колана и се загледах в профила ѝ. Тя въздъхна бавно и продължително, след което поклати глава.

– Не – изпъшка. – Извинявам се. Антон ме ядоса. Бях по средата на нещо голямо, когато ми се обади и ми каза да дойда да те взема, защото имал нужда от шофьора си, за да го закара някъде, където да чука две групита на задната седалка на „Кадилак Ескалейд“.

Свих се в седалката. Страхотно! Изглежда новият ми

шеф за този месец се очертаваше пълен задник. Не, не исках още един идиот след последния.

– Това е супер гадно.

Тя зави рязко вдясно и излязохме на магистралата.

– Може ли да започнем отначало? – попита с голяма доза извинение за поведението си. – Аз съм Хедър Рене, лична асистентка на Антон Сантяго. Най-сексапилният хип-хоп рапър на този континент.

– Така ли? – Уау! Не знаех че е чак толкова известен. Не слушах често рап и хип-хоп. Падам си по алтернативен и хард рок.

Хедър кимна.

– Да, всеки негов албум става платинен. Той е Момчето на хип-хопа. И, уви, за зла участ на всички нас, той го знае много добре. – Млъкна, усмихна се и продължи: – Иска да те види веднага, но не може да си облечена така. – Огледа обикновената зелена лятна рокля, която бях облякла. Подсилваше цвета на очите ми и косата ми изглеждаше феноменална. Освен това беше удобна за пътуване.

– Защо не? – придърпах подгъва. Изведнъж се почувствах засрамена от външния си вид.

– Антон очаква да види сексбомба, истински модел с изумителни извивки. – Тя пак ме огледа внимателно. – Имаш извивките, но тази рокля е прекалено... абе, като Сандра Бълок и прочутия ѝ стил на съседското момиче. Трябва да облечеш някой от тоалетите, които съм ти купила. В къщата има цял гардероб, който чака само теб. Носи ги. Той ще очаква да изглеждаш като опакован сладкиш. През цялото време.

Намусих се и се загледах през прозореца на поршето,

което летеше по „Оушън Драйв“. Сградите, истински произведения на изкуството с изглед към Атлантическия океан, се плъзгаха край нас. Километри крайбрежна магистрала.

– Има вода и от двете страни? – забелязах, когато слязохме от един от основните мостове. Хедър размаха ръка.

– Лагуната Бискейн Бей и Атлантическият са от двете страни на земната ивица, както си забелязала. – Тя посочи към голяма група високи сгради. – Повечето са хотели – като „Колъни Хотел“ и други такива забележителности. Туристите се трепят да идват да ги видят. И после имаш хората – тук тя размърда палаво вежди, – които могат да си позволят да живеят тук. Хора като Антон.

Огледах сградите. Поршето летеше напред, вятърът блъскаше през прозорците и рошеше косата ми. Всичко беше в хиляди цветове, смесени върху палитра. Рядко бях виждала такава красота. Във Вегас всичко беше кафеникаво или с цвят на теракота. В Лос Анжелис – от изумително бяло до приглушени тонове, които съвсем точно отговаряха на вибрациите на калифорнийския начин на живот. Тук обаче цветовете изригваха в различни нюанси на оранжево, синьо и розово и всичко това бе примесено с бяло.

– Виждаш ли всички онези места? – посочи отривисто през нахлуващия вятър към „Колъни Хотел“ и „Булевард Хотел“. Кимнах и се приведох към нея, за да виждам по-добре. – През нощта всичко светва в неонов светлини. Нещо като във Вегас.

Вегас. Със сигурност очите ми се разшириха, когато усетих стабилния и силен удар на сърцето си. Заби забързано, тежко. Пронизващата болка се усука като змия око-

ло него. Трябваше да се обадя на Мади, на Жинел. Човече, казвам ти, Жин щеше да побеснее, като ѝ кажех какво се бе случило във Вашингтон. Може би щеше да ми се разми-не, ако изобщо не повдигам темата и не ѝ кажа? Да, тази идея имаше значителни преимущества.

– Звучи много яко. Аз съм от Вегас и ще ми е интерес-но да видя сградите, когато пуснат неоновото осветление.

Облегнах се, наслаждавах се на бриза и се опитах да накарам напрежението да изчезне. Много ми се събра във Вашингтон, а и после в Бостън, когато трябваше да се сбо-гувам с Мейсън и Рейчъл. Зарових се в чантата и извадих телефона си да го включа. Веднага започна да вибрира. Бях получила няколко съобщения. Първото беше от Тай, който питаше дали новият ми клиент е джентълмен, или ще се налага пак да се качва на самолета. Другото беше от Жинел. Кофти. Май не беше за добро. Стомахът ми се превърна в огромна яма с размерите на Гранд каньон, ка-то безкрайната бездна се пълнеше с нечувани количества страх и паника.